

Громадсько-політичне й духовне пробудження українського суспільства. Поява неформальних організацій

1. Активізація національно-демократичного руху

Процеси демократизації радянського суспільства, яку «архітектори перебудови» розглядали як засіб подолання опору консервативної номенклатури, дуже швидко вийшли з-під контролю Москви. В Україні вони перетворилися на передумову активізації національно-демократичного руху. Символом його пробудження став відкритий лист українського письменника О. Гончара до М. Горбачова з приводу конституційного захисту української мови.

Мітингова демократія — явище суспільно-політичної кризи тоталітарного суспільства, що є емоційним виявом масового невдоволення важким соціально-економічним становищем громадян, неспроможних спонукати владу до перетворень.

У серпні 1987 р. В. Чорновіл відновив випуск «Українського вісника». Того ж місяця було засновано першу неформальну громадську організацію — Український культурологічний клуб. Його засідання збирали майже 400 учасників з різних міст України. Провідну роль у ньому відіграли колишні політв'язні: Є. Сверстюк, С. Набока, О. Шевченко, О. Гейко-Матусевич, В. Шевченко та ін. Влада відмовляла організації надавати приміщення для проведення засідань, намагалася дискредитувати в пресі. Тому клуб нерідко збирався просто неба чи на приватних квартирах, розділившись на секції.

У жовтні 1987 р. у Львові було створене Товариство Лева, у якому об'єдналися творча молодь, студенти й робітники з метою збереження історико-культурного середовища рідного міста. Товариство розпочало свою діяльність з упорядкування могил українських культурно-громадських діячів, традицій народної культури.

У грудні 1987 р. недисидентська інтелігенція створила загальнонаціональну екологічну асоціацію «Зелений світ».

У липні 1988 р. звільнені політв'язні створили Українську Гельсинську спілку (УГС), яка стала спадкоємцем забороненої Української Гельсинської групи. Важливу роль у її відродженні відіграли В. Чорновіл, брати Горині та ін. Програмні документи спілки заперечували монополію КПРС; вимагали передання влади демократично обраним радам, визнання державного статусу української мови, утворення республіканських збройних сил, відновлення української національної церкви. Спілка суттєво відрізнялася від тодішніх неформальних груп та організацій.

У лютому 1989 р. виникла перша масова організація в УРСР — Товариство української мови ім. Тараса Шевченка. До кінця 1989 р. воно нараховувало вже 150 тис. членів. Своїм головним завданням товариство визначило утвердження державного статусу української мови в УРСР. Товариство очолив відомий український поет Д. Павличко.

Всеукраїнське товариство «Меморіал» як правозахисна й історико-просвітницька організація (утворена 4 березня 1989 р.) викривала сталінські злочини, увічнювала пам'ять замордованих радянською інквізицією. Організатором товариства в Україні став Л. Танюк. Товариство було створене на базі регіональних організацій у Харкові, Львові, Києві, Дніпропетровську.

2. Народний Рух України (НРУ) за «перебудову»

Народний Рух України став найбільш масовою громадською організацією. Він формувався на зборах інтелігенції в будинку Спілки письменників України в жовтні-листопаді 1988 р. Тоді було сформовано ініціативну групу, визначено головні програмні засади. Влада спробувала зупинити створення організації. Однак Спілка письменників України в лютому 1989 р. опублікувала в «Літературній Україні» програму та статут НРУ. У березні-вересні 1989 р. в більшості областей відбулися установчі конференції крайових організацій НРУ. Як масову громадську всеукраїнську організацію, його підтримували українські патріоти, екологи, активісти, національні меншини, російські демократи півдня та сходу України тощо. Як наслідок, до моменту проведення установчого з'їзду до НРУ вже належало майже 280 тис. осіб.

***Національно-демократичний рух** — рух за відродження демократичних традицій, збереження етнокультурної самобутності, захист національних інтересів став підґрунтям для розгортання боротьби за відновлення української державності.*

***Неформальні громадські організації** — організації, що виникають унаслідок вільної демократичної ініціативи громадян і не обмежені державним втручанням щодо мети, засобів, членства й керівництва організацією.*

Установчий з'їзд відбувся 8-10 вересня 1989 р. в актовій залі Київського політехнічного інституту в атмосфері духовного піднесення. Зала була прикрашена давніми гербами українських земель і синьо-жовтими прапорами.

Історичне джерело

Як гімн українського народу, на установчому з'їзді прозвучали слова з промови О. Гончара. «Якщо після всього, що Україна зазнала, якщо після

поколінь розстріляних, депортованих, замучених по тюрмах і концтаборах народ іще зберіг себе, якщо наш дух не занепав і воля до життя не зникла, якщо сьогодні на зміну тим, що були, стають до дії, до праці нові покоління працездатних, безстрашних, здатних піднятися до найвищої єдності душ, то віреться: такому народові — жити!»

Установчий з'їзд виступив за демократизацію, за розвиток національної культури й мови, боротьбу за свободу особистості, її реальні права. З'їзд НРУ заявив про підтримку політики «перебудови» і гласності. Головою НРУ було обрано відомого українського поета І. Драча.

Історичний факт

Незважаючи на прагнення відродити національну культуру та свідомість українців, НРУ продемонстрував толерантне ставлення до культурних потреб етнічних меншин України. Майже 14 % делегатів установчого з'їзду були представниками російської, білоруської, вірменської, єврейської та інших меншин.

Через небажання консервативної компартійної бюрократії проводити в Україні ті демократичні перетворення, які були дозволені в СРСР, НРУ поступово перетворювався на головну опозиційну силу України.

Через масовість НРУ його опозиційність ґрунтувалася на різних ідейних засадах. Одні його члени мали за мету втілення дозволених владою демократизації, гарантування прав людини. Для інших виборювання демократичних принципів було лише прелюдією до змагань за суверенітет України.

Починаючи з 1988 р. опозиція почала відвойовувати у влади публічний простір — вулиці й майдани українських міст. Перший мітинг і демонстрація відбулися в Києві 26 квітня 1988 р. як протест проти замовчування наслідків Чорнобильської катастрофи. Демонстрацію розігнали, а її організаторів заарештували. Перемогою увінчалася боротьба за право громадянських виступів у Львові. Перший масовий мітинг тут відбувся в червні 1988 р., коли місцеве керівництво спробувало перешкодити проведенню з'їзду Товариства української мови. За три дні число демонстрантів сягнуло 7 тис. осіб. Наступного року в масових акціях у Києві та Львові брали участь десятки, а можливо, і сотні тисяч людей. Невеликі мітинги стали буденною справою.

Історичне джерело

У партійних архівах зберігаються міліцейські рапорти (очевидно, із заниженими цифрами) про кількість масових демонстрацій у республіці. Отже, за перші 10 місяців 1989 р. відбулося: 927 мітингів за участі понад 500 тис. осіб. Половина з них не була санкціонована владою. Ці рапорти не

враховують весняної виборчої кампанії 1989 р., у ході якої відбулося 1200 мітингів за участі 13 млн осіб.

21 січня 1990 р. НРУ організував найбільш масову в Україні акцію років «перебудови» — «живий ланцюг», присвячений 71-й річниці Акту злуки УНР і ЗУНР. Уздовж траси Київ-Житомир-Рівне-Тернопіль-Львів-Івано-Франківськ за руки взялося майже 1 млн українців. На мітингах уздовж ланцюга лунали заклики до незалежності, звільнення від комуністів. «Живий ланцюг» став також символом відокремлення національної історії від радянської. Він протиставив справжнє українське возз'єднання 1919 р. штучному радянському 1939 р.

Важливою частиною розгортання національно-демократичного руху стало поширення національної символіки. Уперше національний прапор було піднято 26 березня 1989 р. на мітингу у Львові. З національною символікою львів'яни вийшли й на першотравневу демонстрацію 1989 р. та змушені були відстоювати рідні символи в сутичках з міліцією. Під національними прапорами в листопаді 1989 р. в Києві відбулося перепоховання відомих шістдесятників, жертв тоталітаризму — В. Стуса, Ю. Литвина й О. Тихого.

«Живий ланцюг», організований НРУ до річниці Акту злуки УНР і ЗУНР. м. Київ. 21 січня 1990 р.

Синьо-жовтий стяг майорить над столицею України. Фото. 1990 р.

Офіційне підняття синьо-жовтого прапора відбулося 14 березня 1990 р. над Стрийським міськвиконкомом Львівської області. 24 липня 1990 р. синьо-жовтий прапор замайорів на флагштоці Київської міської ради.

3. Зародження багатопартійності

В умовах гласності громадсько-політична опозиція розгорнула гостру критику діяльності КПРС. Політичні репресії, Голодомор 1932-1933 рр., масові голоди у 1920-х й 1940-х роках, катастрофу на ЧАЕС, економічну кризу пов'язували з монополією компартії на владу. У суспільстві зростало переконання, що лише багатопартійна система забезпечить розвиток демократії та соціально-економічний прогрес.

У березні 1990 р. III з'їзд народних депутатів СРСР позбавив КПРС монополії на керівну роль у політичній системі. З того часу в УРСР почали формуватися нові політичні партії, для характеристики яких найпоказовішим було ставлення до державного статусу України. Першою, ще до цих подій у жовтні 1989 р., у Львові виникла Українська національна партія (УНП). Метою діяльності партія визначила й відновлення Української Народної Республіки, проголошеної в січні 1918 р.

У квітні 1990 р. була створена Українська християнсько-демократична партія (УХДП). Її очолив Василь Січко, учасник правозахисного руху, політв'язень. Партія ставила за мету побудову самостійної християнської України. Вона вимагала притягнення КПРС до відповідальності за злочини проти людства.

У червні 1990 р. за незалежність України виступила також Українська народно-демократична партія (УНДП). Вона закликала утворити громадські комітети для відродження Української держави як правонаступниці УНР і скликати установчі збори України.

На основі Української Гельсинської спілки у квітні 1990 р. була утворена Українська республіканська партія (УРП), яку очолив Левко Лук'яненко. Мета партії полягала в утворенні Української незалежної соборної держави.

У грудні 1990 р. відбувся установчий з'їзд Демократичної партії України (ДПУ), яку очолив Юрій Бадзьо. Партія виступала за утворення української суверенної республіки, роздержавлення власності, приватизацію, перехід до ринкових відносин, створення власної валютної системи.

Лідери Української Гельсинської спілки — Л. Лук'яненко та В. Чорновіл. Фото. 1990 р.

У червні 1990 р. була утворена Українська селянсько-демократична партія (УСДП), яку очолив письменник Сергій Плачинда. УСДП оголосила себе партією фермерів, що виступала за незалежну Українську державу, декларувала відродження економіки та культури українського села, повернення селянинові статусу господаря землі.

Багатопартійність — існування декількох політичних партій.

У травні 1990 р. було створено Соціал-демократичну партію України (СДПУ). У вересні 1990 р. активісти Всеукраїнської екологічної асоціації «Зелений світ» створили Партію зелених України (ПЗУ). Партію очолив відомий громадський діяч письменник Юрій Щербак. ПЗУ виступила за державну незалежність України, гармонійне поєднання інтересів людини та законів природи. Оскільки ні капіталізм, ні соціалізм не зуміли досягнути цієї гармонії, партія пропонувала шукати третій шлях розвитку.

Демократизація партійної системи зачепила й комуністичну партію. На початку 1990 р. в КПРС виникла «Демократична платформа», яка виступила за право створювати в КПРС фракції, за відмову від комунізму як мети КПРС. На XXVIII з'їзді КПУ «Демплатформа» виступила за реорганізацію КПРС у союз республіканських компартій, наполягала на департизації органів КДБ, МВС, військових та інших державних структур. Оскільки пропозиції не були підтримані, прихильники «Демплатформи» вийшли з лав КПУ й наприкінці 1990 р. утворили Партію демократичного відродження України (ПДВУ).

Щодо питань державного статусу України ПДВУ стояла на конфедеративних позиціях.

Партії, які виникли протягом 1990 — на початку 1991 р., значно поступалися КПУ за кількістю членів і можливостями впливу на державні структури. КПУ продовжувала контролювати державний апарат і правоохоронні органи.

4. Особливості розвитку культури

Політика гласності, задумана М. Горбачовим для того, щоб підбадьорити суспільство й подолати бюрократичний опір «перебудові», у 1990 р. перетворилася на критику комуністичного ладу загалом. Поступово ця критика стала проймати все суспільство. Комуністичні ідеологи змушені були визнати факт Голодомору 1932-1933 рр., припинити протидію громадському осуду дій Леніна та Сталіна. Демократична преса дедалі частіше оцінювала Ісаака Мазепу, Михайла Грушевського, лідерів Української революції 1918 р. та дисидентів 1960-х років як справжніх національних героїв.

Разом з офіційною почали створювати культуру, звільнену від засад соціалістичного реалізму, імен, символів. Вона повертала суспільство до загальнолюдських цінностей, норм та українських культурних традицій. Незважаючи на ігнорування ЗМІ, нова культура набувала дедалі більшої популярності, хоч і не мала на меті комерційного успіху. В Україні почала формуватися культура, що набувала багатьох ознак андеграунду, заперечуючи насамперед радянський офіціоз.

Фестиваль «Червона рута». Вираженням культури андеграунду в Україні став пісенно-музичний фестиваль «Червона рута», започаткований у Чернівцях 17-24 вересня 1989 р. Масштаби першого фестивалю перевершили очікування організаторів. Так, концерти рок-музикантів замість одного проходили два дні, від 11-ї год до пізнього вечора. Серед учасників були такі гурти, як «ВВ», «Брати Гадюкіни», «Квартира № 50», «Зимовий сад» та ін. Члени журі, організатори та глядачі не приховували захоплення кількістю й високим рівнем виконавської майстерності конкурсантів.

*Андеграунд (від англ. **underground** — під землею, у підпіллі) — культура, альтернативна до офіційної, яка суперечить усталеним філософським, етичним та естетичним засадам соціуму, ігнорує стилістичні й мовні обмеження, спрямована на самовираження.*

Василь Жданкін — володар Гран-прі. Фото. 1989 р.

Завершальний концерт, що відбувся на центральному стадіоні Чернівців, перетворився на триумф українського андеграунду. Мистецтво пробуджувало національні настрої, проте міліція ревно виявляла й шматувала синьо-жовті прапори. На знак протесту проти свавілля виступили співачка Марійка Бурмака та володар Гран-прі бард-кобзар Василь Жданкін (народжений на Кубані, мешканець Львова). На завершальному концерті він уперше публічно виконав гімн «Ще не вмерла України...». З того часу фестиваль відбувається через кожні два роки.

Вінницькі студенти-історики під час святкування 500-річчя українського козацтва. Фото. 1990 р.

Виявом українського національного духу, поверненням до арсеналу культури та мистецтва козацької тематики стало святкування 500-річчя українського козацтва 3-5 серпня 1990 р. На Запоріжжя прибули делегації з багатьох областей України. А група студентів Вінницького педагогічного інституту організувала кінний похід-експедицію на Січ, що стало родзинкою святкування. Особливо масовими були заходи в с. Капулівці Дніпропетровської області біля могили отамана І. Сірка, де колись стояла Чортомлицька Січ. Свято уквітчали національні синьо-жовті прапори. Тоді ж відбулися пам'ятні заходи на о. Хортиця, які перетворилися на масову демонстрацію (у заходах узяло участь щонайменше 400 тис. осіб) щодо підтримки суверенітету республіки й повного ігнорування заїждженої

офіційної теми «возз'єднання двох (чи трьох, чи й п'ятнадцяти) братських народів».

Історичне джерело

У резолюції одного з місцевих запорізьких осередків НРУ звучало: «Відзначаючи 500-у річницю заснування Запорозької Січі, ми стверджуємо неухильний рух нашого народу до волі, самостійності, незалежності так, як нам заповідали наші пращури...»

Проявом тогочасного культурного життя стали відновлення інтересу до вітчизняної історії, використання національних прапора, герба й інших символів. Зацікавленість і захоплення історією було таким потужним, що органи комуністичної пропаганди, зрештою, не витримали. Наприкінці липня 1990 р. на сторінках газети «Правда України» з'явилося зізнання, що «українські землі в XVI-XVII ст. за рівнем економічного й культурного розвитку значно випереджали своїх сусідів, що козацька Україна вже в XVII ст. могла похвалитися фермерським господарством і ринковою економікою». У серпні заступник директора Інституту історії КПРС при ЦК КПУ закликав до неупередженої, об'єктивної оцінки гетьмана Івана Мазепи — центральної фігури «чорного списку» радянської комуністичної міфології про добу Української козацької держави.

5. Відродження релігійного та церковного життя

Відродження УГКЦ. «Перебудова» і гласність дали можливість вірянам Української греко-католицької церкви розпочати боротьбу за повну реабілітацію та легалізацію церкви. У серпні 1987 р. її священики й прихожани оголосили про вихід з підпілля та закликали Папу Римського підтримати їхні дії «усіма можливими способами». Починаючи з того часу, вони відправляли відкриті богослужіння, збирали підписи під вимогами до влади про відновлення храмів, улаштовували публічні дискусії з представниками влади щодо порушення конституційних прав греко-католиків. Використовуючи підтримку міжнародної громадськості, надавали західним ЗМІ письмові звернення, аудіо- та відеоматеріали про переслідування греко-католиків у СРСР.

Рух за церковне відновлення поєднався з національно-визвольним рухом. Відродженню УГКЦ сприяло святкування 1000-ліття хрещення Київської держави (1988). У Львівській, Івано-Франківській та Тернопільській областях були проведені несанкціоновані владою масові богослужіння. Проте всі звернення й делегації греко-католиків наражалися на спротив РПЦ і радянських урядовців, що зображали УГКЦ не релігійною, а «суто політичною», «націоналістичною» і «сепаратистською» організацією, яка не підлягає реєстрації.

Історичний факт

Наприкінці 1988 р. радянська влада, перешикоджаючи легалізації УГКЦ, у місцевостях, населених насамперед греко-католиками, передала 700 закритих уніатських церков нашивидкуруч сформованим православним «двадцяткам» (за тодішніми положеннями, церковну громаду реєстрували за наявності 20 членів).

У травні 1989 р. делегація греко-католиків прибула до Москви зі зверненням до М. Горбачова про відновлення УГКЦ, у якому спростувала 160 політичних звинувачень на свою адресу. Окрема делегація хотіла зустрітися з президією Верховної Ради СРСР, але представники влади не з'явилися на призначену зустріч. Єпископи та священники розпочали в центрі Москви голодування, яке привернуло увагу світових ЗМІ. Наступного дня звернення все-таки було передано. Після від'їзду делегації групи греко-католиків почергово проводили голодування протягом 4 місяців.

Глава УГКЦ кардинал М. Любачівський звернувся до вірян із закликом стати на захист релігійної свободи, і 17 вересня у Львові відбулася безпрецедентна 100-тисячна демонстрація. Великі демонстрації були проведені й у інших містах. 26 листопада, за тиждень до зустрічі М. Горбачова з Папою Іоанном-Павлом II у Римі, у Львові відбулася понад 100-тисячна демонстрація з вимогою повернення УГКЦ собору Св. Юра. Масові мітинги щодо підтримання забороненої церкви тривали аж до часу її легалізації.

Патріарх Мстислав (Скрипник)

23 січня 1990 р. у Львові відбувся Собор УГКЦ, на якому була офіційно проголошена легалізація церкви. Навесні 1990 р. греко-католикам був повернутий собор Св. Юра. У березні 1991 р. з еміграції повернувся кардинал М. Любачівський.

Відродження УАПЦ. У лютому 1989 р. почав діяти ініціативний комітет, який звернувся до влади УРСР щодо відродження Української автокефальної православної церкви (УАПЦ). 19 серпня 1989 р. настоятель львівського храму Св. Петра і Павла В. Ярема відмовився підпорядковуватися РПЦ. Згодом на зібранні священників УАПЦ у Львові було проголошено відродження УАПЦ.

Влада знову створювала перешкоди. На реєстраційній заяві першої громади УАПЦ у Києві радянський номенклатурник написав: «Такої церкви немає й ніколи не було». Проте вже 2 жовтня 1989 р. УАПЦ була зареєстрована, а 5-6 червня 1990 р. на всеукраїнському православному Соборі в Києві було проголошено відродження УАПЦ. Церкву очолив патріарх Київський і всієї Русі-України Мстислав (Скрипник), який повернувся з еміграції.

Намагаючись протистояти відродженню українських церков, РПЦ назвала українські приходи Українською православною церквою Московського патріархату (УПЦ МП). Розпочалася довга й затята боротьба за приходи та храми.

6. Перші вільні вибори до Верховної Ради УРСР (березень 1990 р.)

У березні 1990 р. в усіх радянських республіках відбулися вибори народних депутатів до республіканських і місцевих рад. У Балтійських республіках перші відносно вільні вибори принесли перемогу опозиційним Народним фронтам. В Україні ортодоксальні комуністи продовжували підтасовувати результати голосування.

Під час напруженої виборчої боротьби Народний Рух України, Товариство української мови, «Зелений світ» для координації дій на виборах об'єдналися в «Демократичний блок». Він виступив за реальний політичний та економічний суверенітет України, скасування ст. 6 конституції СРСР, що гарантувала КПРС монополію на владу, національне відродження українського народу, вільний розвиток культур національних меншин, свободу віросповідання, різні форми власності тощо.

Унаслідок виборів Верховна Рада УРСР оновила склад на 90 %. Незважаючи на підконтрольність ЗМІ, залякування виборців, зловживання в сільській місцевості на сході та півдні України, «Демократичний блок» відвоював у компартії майже сотню з 450 місць. Верховна Рада УРСР нового скликання розпочала роботу 15 травня 1990 р. «Демократичний блок» виступив з декларацією про перехід до конструктивної опозиції та створив Народну раду, до якої увійшла й частина депутатів від «Демократичної платформи» у КПУ.

Загалом до опозиційної Народної ради, увійшли 125 депутатів. Її очолив академік І. Юхновський, відомий у науковому світі фізик-теоретик. Комуністична більшість утворила групу «За суверенну Радянську Україну», відому як «Група 239». Решта депутатів вважалася формально незалежними.

Оскільки для ухвалення рішення достатньо було 226 голосів, то комуністи зуміли утримати законодавчу владу у своїх руках. Проте це вже була не Верховна Рада застійних часів, коли депутати, приїжджаючи на один день, устигали проголосувати за сотні заздалегідь підготовлених рішень. Тепер це

був справжній парламент — центр політичного життя республіки. Непримиренні дебати транслювали по радіо та телебаченню й часто супроводжувалися мітингами протесту біля парламенту.

Ознакою часу стало використання національної символіки. Над багатьма містами й селами України замайоріли синьо-жовті національні прапори. Водночас було здійснено й перші акції з демонтажу радянської символіки. Так, 1 серпня 1990 р. за рішенням міської ради в м. Червонограді (Львівська обл.) було вперше демонтовано пам'ятник В. Леніну, за тиждень — у Тернополі, наступного місяця — у Львові й Івано-Франківську.

Історичний факт

У Львові виявилось, що для спорудження фундаменту пам'ятника Леніну комуністи використовували могильні плити з єврейського цвинтаря, зруйнованого нацистами.

7. Декларація про державний суверенітет України

Ідея суверенітету дедалі більше опановувала свідомість народу. Тому наприкінці червня 1990 р. Верховна Рада УРСР почала розглядати питання про державний суверенітет. До радикальних рішень її підштовхували й багатотисячні мітинги та страйк шахтарів. У Вінниці 10 червня 1990 р. доцент педінституту В. Мулява розпочав політичне голодування з вимогою: «КПРС, вийми руку з народної кишені!» До нього приєдналися представники національно-демократичного руху.

Загострилася ситуація й у Верховній Раді УРСР. Це сталося після того, як 63 народних депутати на чолі з В. Івашком без дозволу сесії Верховної Ради УРСР відбули до Москви для участі в роботі XXVIII з'їзду КПРС. Народна рада поставила вимогу відкликати депутатів-комуністів з Москви. Її підтримали понад 300 депутатів, уключаючи й багатьох комуністів. Більшість депутатів повернулася до Києва. Однак голова Верховної Ради УРСР В. Івашко вирішив балотуватися на посаду заступника генерального секретаря ЦК КПРС і залишився в Москві. Його поведінка була сприйнята як неповага до Верховної Ради УРСР, вона послаблювала авторитет КПУ серед депутатів і народу.

Це полегшило ухвалення Декларації про державний суверенітет України 16 липня 1990 р. За Декларацію проголосували майже всі депутати. Це була відповідь на політику Кремля, який ігнорував інтереси союзних республік. На рішення комуністів вплинув також приклад Верховної Ради Російської Федерації, яка в червні 1990 р. проголосила державний суверенітет РРФСР. Так, Україна здобула право на самостійну правотворчість, тобто можливість приймати власні закони з будь-яких питань внутрішньої та зовнішньої політики.

Суверенітет (від фр. *souverainete* — *верховна влада*; латин. *superus* — *вищий*) — повна незалежність держави від інших держав у її внутрішній та зовнішній політиці.

Поштова марка з нагоди ухвалення Декларації про державний суверенітет України

Декларація передбачала запровадження в разі необхідності власної грошової одиниці. Проголошувався намір держави забезпечувати національно-культурне відродження українського народу та гарантувати право на вільний національно-культурний розвиток усім меншинам. У Декларації зазначалося також, що Україна має право на власні збройні сили.

Однак Декларація була лише символічною заявою, не підтвердженою практичними діями. Вона не означала проголошення незалежності. Щоб це відбулося, потрібно було надати Декларації статус конституційного акта. Саме цього й вимагала Народна рада. Проте більшість депутатів ще не була готова проводити незалежну політику.

Поступово Декларація стала підставою для таких законодавчих рішень, як повернення в Україну для продовження служби всіх призваних військовослужбовців з її території до радянської армії, ухвалення закону «Про економічну самостійність УРСР» та ін.

Усі ці закони суперечили конституції СРСР. Тому вона швидко втрачала значення. Тим часом Верховна Рада УРСР внесла до конституції УРСР статті, які проголосили верховенство законів Української РСР на її території.

8. «Революція на граніті»

Поки армія, міліція та державний апарат перебували під контролем КПРС з центром у Москві, консервативна реакція вирішила скористатися цим. Партійні консерватори домоглися заборони мітингів біля Верховної Ради. На певний час було припинено трансляцію засідань. Члена Народної ради С.

Хмару позбавили депутатської недоторканності, затримавши після провокації, улаштованої силовиками.

Початок «революції на граніті». Фото. 2 жовтня 1990 р.

Першими проти обмеження демократичних прав і свобод виступили студенти. Вони взяли під свій контроль будівлі Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, прорвали кордони міліції й установили пікети біля Верховної Ради УРСР. Майже 200 студентів, улаштувавши наметове містечко на площі Жовтневої революції (нині майдан Незалежності), оголосили голодування, що тривало з 2 по 17 жовтня 1990 р.

Ініціаторами й організаторами «революції на граніті» виступили Київська студентська спілка, очолена О. Донієм, і Львівське студентське братство на чолі з М. Іващишиним. У голодуванні взяли участь студенти Києва, Дніпропетровська, Вінниці, Львова, Житомира, Миколаєва й інших міст. Невдовзі акції студентського протесту під гаслами «Комуністам — комунізм. Україні — свободу!», «КПРС — на смітник історії!» та ін. відбулися й у інших містах. Для підтримки студентів вийшли десятки тисяч киян.

Історичний факт

Відомий письменник О. Гончар після розмови зі студентами здав свій квиток члена КПРС, пояснивши, що причиною написання заяви була поведінка «Групи 239» у Верховній Раді, яка «саботувала республіканські закони та не реагувала на вимоги студентів». «Учора я відвідав табір, де голодують студенти. У цих змучених, виснажених, але до краю стійких, здатних на самопожертву юнаках я впізнав нашу молодість», — писав О. Гончар.

**Виступ у Верховній Раді УРСР одного з лідерів «революції на граніті» О.
Донія. Фото. 1990 р.**

Студенти вимагали проведення нових парламентських виборів на багатопартійній основі, права проходити військову службу на теренах України, націоналізації власності КПУ, призупинення підготовки нового союзного договору й відставки уряду УРСР на чолі з В. Масолом, неспроможним захищати суверенітет республіки. Під тиском громадськості компартійна влада пішла на компроміс зі студентами. Голова Верховної Ради УРСР Л. Кравчук запросив студентських лідерів виступити у Верховній Раді. Студенти виступили також у прямому ефірі на УТ-1, а уряд пообіцяв задовольнити їхні вимоги.

Однак було виконано деякі вимоги, зокрема про відставку голови Ради міністрів УРСР В. Масола. Невдовзі Верховна Рада проголосувала про скасування пресловутої ст. 6 конституції УРСР, яка гарантувала КПУ політичну монополію в УРСР.

Загалом, студентська суспільно-політична активність мала вагоме значення для проголошення незалежності України.